

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 9Cdo/298/2020
Identifikačné číslo spisu: 6715204249
Dátum vydania rozhodnutia: 27.04.2022
Meno a priezvisko: JUDr. Marián Sluk
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:6715204249.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mariána Sluka, PhD. a sudcov JUDr. Sone Mesiarkinovej a JUDr. Martina Holiča, v spore žalobcu Credit Solution, s.r.o., so sídlom v Banskej Bystrici, Mladých budovateľov 2, IČO: 36 645 346, zastúpeného KUBINEC & PARTNERS advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom v Banskej Bystrici, Skuteckého 6, IČO: 36 851 574, proti žalovanej Slovenskej republike, v mene ktorej konaná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Račianska 71, IČO: 00 166 073, o náhradu škody, vedenom na Okresnom súde Zvolen pod sp. zn. 17C/130/2015, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 27. mája 2020 sp. zn. 13Co/169/2019, takto

rozhodol:

Dovolanie z a m i e t a.

Žalobca má voči žalovanej nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Zvolen (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 27. marca 2018 2018 č. k. 17C/130/2015-205 v znení opravného uznesenia žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 33 197,96 € s 5,05 % úrokom z omeškania zo sumy 33 197,96 € od 24. februára 2015 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku, žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania.

1.1. V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie rozviedol svoje úvahy takto: „Podľa § 2 ods. 1 Exekučného poriadku exekútor je štátom určenou a splnomocnenou osobou na vykonávanie núteného výkonu exekučných titulov (ďalej len exekučná činnosť). ... 11. Podľa § 33 ods. 1 Exekučného poriadku, ak osobitný zákon neustanovuje inak, exekútor zodpovedá za škodu tomu, komu ju spôsobil on alebo jeho zamestnanec v súvislosti s činnosťou podľa tohto zákona. 12. Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti tohto zákona, pri výkone verejnej moci a) nezákonným rozhodnutím, b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo d) nesprávnym úradným postupom. Zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť (ods. 2). 13. Podľa § 4 ods. 1 písm. a) bod 3 Zákona č. 514/2003 Z.z. vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená

orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak škodu spôsobil súdny exekútor pri výkone exekučnej činnosti vykonávanej z poverenia súdu podľa osobitného predpisu. 14. Ustanovenie § 33 ods. 1 Exekučného poriadku upravuje zodpovednosť exekútora za škodu, ktorú spôsobil on alebo jeho zamestnanci pri výkone činnosti, ktorá je upravená Exekučným poriadkom. Zodpovednosť súdneho exekútora za škodu v zmysle § 33 ods. 1 Exekučného poriadku je koncipovaná ako objektívna zodpovednosť, t.j. zodpovednosť, ktorá vzniká bez ohľadu na zavinenie, teda bez ohľadu na to, či k vzniku škody došlo úmyselným alebo nedbanlivostným konaním zodpovedného subjektu. 15. Podľa ustanovenie § 9 ods. 1, 2 Zákona č. 514/2003 Z.z., štát zodpovedá za škodu, spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon, alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb. Právo na náhradu škody je spôsobené nesprávnym úradným postupom a ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda. 16. Podľa § 31 ods. 1, 4 Zákona č. 2/2017 Z.z. ktorým sa mení a dopĺňa zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) exekútor zodpovedá za škodu, ktorú spôsobí v súvislosti s výkonom činnosti podľa tohto zákona. Na zodpovednosť exekútora sa vzťahujú ustanovenia Občianskeho zákonníka. Exekútor zodpovedá aj za škodu, ktorú v súvislosti s výkonom činnosti podľa tohto zákona spôsobí jeho zamestnanec; zodpovednosť zamestnanca podľa osobitných predpisov tým nie je dotknutá. Štát zodpovedá za škodu spôsobenú exekútorom, len ak ju nebolo možné uspokojiť z majetku poisťovateľa alebo exekútora; to platí rovnako v prípade, ak súd uložil povinnosť podľa § 29 ods. 12. 17. Podľa § 451 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. Bezdôvodné obohatenie je majetkový prospech, získaný plnením bez právneho dôvodu, plnenie z neplatného právneho úkonu alebo plnenie z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech, získaný z nepoctivých zdrojov. 18. Vykonaným dokazovaním mal súd za preukázané, že v exekučnom konaní Okresného súdu Galanta Okresného súdu Galanta 8Er 274/2000 bolo vydané poverenie pre súdneho exekútora JUDr. Dušana Mrenicu na vykonanie exekúcie vo veci oprávneného JUDr. C. K. proti povinnému N. C.. Následne na to uznesením OS Galanta sp. značka 8Er 2748/2000-137 zo dňa 14. 12. 2007 súd pripustil, aby namiesto pôvodného oprávneného vstúpil do konania žalobca. V priebehu exekučného konania uznesením OS Galanta 8Er 2748/2000-145 zo dňa 1. 4. 2008 súd schválil rozvrh výťažku z dražby nehnuteľností s tým, že toto rozhodnutie bolo potvrdené uznesením KS Trnava, spisová značka 24CoE 15/2012-242 zo dňa 20. 2. 2013. Uznesenie o schválení rozvrhu výťažku z dražby nehnuteľností v spojení s uznesením Krajského súdu sa stali právoplatnými a vykonateľnými dňa 3. 12. 2013. Ďalej bolo preukázané, že ku dňu 30. 6. 2009 došlo k zániku funkcie súdneho exekútora JUDr. Dušana Mrenicu. Dňa 23. 9. 2009 bol vystavený dekrét náhradného súdneho exekútora Mgr. Milana Somíka. Mgr. Milan Somík ako náhradný súdny exekútor za JUDr. Dušana Mrenicu žalobcovi oznámil, že nie je možné zaslať navrhovateľovi finančné prostriedky z tejto exekúcie, nakoľko po prevzatí Exekútorského úradu od pôvodného súdneho exekútora JUDr. Dušana Mrenicu sa na účte nenachádzali žiadne finančné prostriedky a nebola vydaná žiadna finančná hotovosť. Bolo takisto preukázané, že žalobca podal u odporcu žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, spôsobenej pri výkone verejnej moci. Na túto žiadosť žalovaný žalobcovi oznámil svojim listom zo dňa 11. 2. 2015, že predmetnú žiadosť považuje za nedôvodnú a predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody je tým ukončené. Bolo preukázané, že toto oznámenie bolo doručené žalovanému dňa 23. 2. 2015, čo vyplýva z fotokópie zásielky. Ďalej bolo preukázané, že bývalý súdny exekútor JUDr. Dušan Mrenica zomrel dňa 7. 2. 2016 s tým, že dedičské konanie po menovanom bolo rozhodnutím OS Zvolen 8D 18/2016 zastavené pre nemajetnosť, nakoľko bolo zistené, že poručiteľ nezanechal majetok a prejednanie výlučne len pasív v dedičskom konaní nie je možné. 19. Pokiaľ ide o vzájomný vzťah medzi zodpovednosťou exekútora podľa § 33 ods. 1 Exekučného poriadku a zodpovednosťou štátu podľa zákona č. 514/2003 Z.z. treba uviesť, že zodpovednosť exekútora za škodu pri výkone funkcie exekútora je širšia ako podľa zákona č. 514/2003 Z.z. (porovnaj napr. II.ÚS 165/2012, IV. ÚS 165/2012). Exekučný poriadok ani zákon č. 514/2003 Z.z. priamo nestanovujú prioritu alebo výlučnosť zodpovednosti za škodu podľa niektorého z nich; obe zodpovednosti stoja vedľa seba. Z ich dikcie možno vyvodiť, že za škodu spôsobenú exekútorom pri výkone exekučnej činnosti vykonávanej z poverenia súdu podľa osobitného predpisu (činnosti uvedené v ustanoveniach § 29 až § 194 Exekučného

poriadku), zodpovedá vedľa štátu (s následným právom regresu) rovnako sám exekútor, a to za podmienok uvedených v § 33 ods. 1 Exekučného poriadku (podobne II. ÚS 289/2008). Z uvedeného teda vyplýva, že závisí výlučne na rozhodnutí poškodeného, či bude náhradu škody požadovať podľa zákona č. 514/2003 Z.z. alebo či predmetný nárok bude uplatňovať priamo od exekútora podľa § 33 ods. 1 Exekučného poriadku. Súd je teda toho názoru, že žalovaný v spore je pasívne legitimovaný. 20. Pokiaľ žalovaná strana namietala, že žalobcovi nemohla vzniknúť škoda, pokiaľ má nárok z titulu bezdôvodného obohatenia voči exekútorovi podľa § 451 Občianskeho zákonníka, súd udáva, že k súbehu vyššie uvedených nárokov judikatúra zaznamenala viacero názorov. Pre vyriešenie tejto otázky je však dôležité, či ten ktorý právny vzťah je súkromno-právny alebo verejno-právny. Exekútor je v zmysle § 2 Exekučného poriadku štátom určenou a splnomocnenou osobou na vykonávanie núteného výkonu súdnych a iných rozhodnutí. Podľa § 3 Exekučného poriadku exekútor vykonáva exekučnú činnosť nestranne a nezávisle. Pri výkone svojej činnosti je viazaný len ústavou SR, zákonmi, inými všeobecne záväznými predpismi, vydanými na ich vykonanie a rozhodnutím súdu, vydaným v exekučnom konaní. Z definície právneho postavenia súdneho exekútora podanej priamo exekučným poriadkom vyplýva, že exekútor v exekučnom konaní vykonáva úlohy štátneho orgánu. Právne postavenie exekútora je ustanovené tak, že v rámci delby verejnej moci sa exekútor podieľa na realizácii základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa § 46 ods. 1 Ústavy SR. Na súdneho exekútora, vykonávajúceho exekučnú činnosť treba v zmysle uvedeného hľadieť ako na orgán, ktorému je zverený výkon verejnej (štátnej) moci v rozsahu, ustanovenom zákonom a to exekučným poriadkom a subsidiárne civilným sporovým poriadkom. Ustanovenie § 5 ods. 2 Exekučného poriadku výslovne uvádza, že vykonanie exekučnej činnosti je výkonom verejnej moci. V danom prípade žalobca svoj nárok na náhradu škody vyvodzoval zo skutkových okolností, kedy nesprávnym úradným postupom exekútora v exekučnom konaní malo dôjsť k skutočnosti, že jemu ako oprávnenému neboli vyplatené finančné prostriedky, ktoré boli získané v exekučnom konaní na základe dražby. Uvedené sa teda netýka niektorých z typických súkromných oblastí života fyzickej osoby alebo právnickej osoby a nevyplýva zo súkromného práva. Ide tu o verejno-právny vzťah, sledujúci zabezpečenie funkcie štátu, v rámci ktorého účastníci nemali autonómne a rovnoprávne postavenie, charakteristické pre právne vzťahy, založené na súkromnom práve. Tento právny vzťah sa vyznačoval tým, že jeden účastník vzťahu (súdny exekútor) vystupoval voči druhému účastníkovi (oprávnenému) ako nositeľ verejnej zvrchovanej moci a bol oprávnený druhému subjektu jednostranne zakladať práva alebo povinnosti. Právny vzťah súdneho exekútora účastníka v exekučnom konaní s týmito znakmi nemôže byť považovaný za súkromno-právny vzťah. Vzhľadom na povahu vzťahu, vznikajúceho medzi oprávneným, ako účastníkom exekučného konania a súdnym exekútorom, vykonávajúcim exekučnú činnosť nemôže dôjsť na strane súdneho exekútora k bezdôvodnému obohateniu v zmysle § 451 Občianskeho zákonníka tým, že exekútor si nespĺnil svoje povinnosti a oprávnenému z exekúcie nevyplatil prostriedky, získané od povinného v exekučnom konaní. Súd ďalej v tejto súvislosti poukazuje aj na to, že bývalý súdny exekútor JUDr. Dušan Mrenica zomrel 7. 2. 2016. Žalobca si teda v žiadnom prípade nemôže uplatniť svoje práva z titulu bezdôvodného obohatenia voči pôvodnému súdnemu exekútorovi. Žalobca tak nemôže urobiť ani voči právnym nástupcom, pretože z uznesenia Okresného súdu Zvolen po poručiteľovi JUDr. Dušanovi Mrenicovi 8D 18/2016-286 vyplýva, že dedičské konanie bolo zastavené pre nemajetnosť. 21. Ďalej súd zisťoval existenciu predpokladov pre vznik zodpovednosti za škodu. Za prvé je to nesprávny úradný postup. Podľa obsahu tohto pojmu môže ísť o akúkoľvek činnosť, spojenú s výkonom práv moci určitého štátneho orgánu (teda exekútora) ak pri tomto výkone alebo v súvislosti dôjde k porušeniu pravidiel, ustanovených právnymi normami pre konanie štátneho orgánu alebo k porušeniu poriadku, ktorý vyplýva z povahy funkcie alebo cieľov tejto činnosti. Pretože úradný postup spravidla nemožno v právnom predpise upraviť do najmenších podrobností, treba správnosť úradného postupu posudzovať aj z hľadiska účelu, k dosiahnutiu ktorého postup štátneho orgánu smeruje. V tejto veci je zrejmé, že pôvodné exekučné konanie bolo vedené za účelom, aby žalobcovi, ako oprávnenému boli vyplatené finančné prostriedky od povinného. Súdny exekútor JUDr. Dušan Mrenica tieto finančné prostriedky získal avšak oprávnenému, teda žalobcovi ich nevyplatil. V tomto prípade došlo k porušeniu zákona a to exekučného poriadku, konkrétne § 165 ods. 1, v ktorom je uvedené, že po schválení rozvrhu výťažku a po úplnom zaplatení najvyššieho podania poukáže exekútor do 7 dní oprávneným osobám prikázané sumy s výnimkou nárokov, o ktorých prebieha konanie o zapretie prihlásenej pohľadávky. V tomto prípade je zrejmé, že finančné prostriedky oprávneného v zákonom stanovenej lehote vyplatené neboli a

teda je zrejme, že v tomto prípade sa jedná o nesprávny úradný postup. Z § 9 ods. 1, 2 Zákona č. 514/2003 Z.z. vyplýva, že za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon, alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb. V tomto prípade je zrejme, že bývalý súdny exekútor JUDr. Dušan Mrenica svoje povinnosti porušil, keďže v zákonom stanovenej lehote z dôvodu nečinnosti nevyplatil finančné prostriedky, získavané v dražbe žalobcovi ako oprávnenému. 22. Za druhé je to vznik škody. V tomto prípade je preukázané, že v rámci exekučného konania pred Okresným súdom Galanta 8Er 2748/2000 došlo k vydaniu uznesenia 8Er 2748/2000-145, ktorým súd schválil rozvrh výťažku z dražby nehnuteľností, zapísaných v katastri nehnuteľností, vedenou vtedajšou správou Katastra Galanta, Katastrálnym úradom Trnava, vykonaný súdnym exekútorom JUDr. Dušanom Mrenicom podľa zápisnice o rozvrhu výťažku nehnuteľnosti zo dňa 22. 10. 2007. Toto uznesenie o schválení rozvrhu výťažku z dražby nehnuteľnosti bolo v plnom rozsahu potom potvrdené uznesením Krajského súdu v Trnave 24CoE 15/2012-242 zo dňa 20. 2. 2013. Uznesenie o schválení rozvrhu výťažku z dražby nehnuteľností, spojeným s uznesením Krajského súdu sa stali právoplatnými a vykonateľnými dňa 3. 12. 2013. V zmysle tohto uznesenia o schválení rozvrhu výťažku z dražby nehnuteľností mal súdny exekútor v prospech oprávneného poukázať sumu v celkovej výške 1 000 121,74 Sk, čo je v prepočte 33 197,96 Eur. To , že tieto finančné prostriedky v skutočnosti boli vyplatené vydražiteľom a to svedkom N. Y. vyplýva jednak priamo z vyjadrenia tohto svedka na pojednávaní, ktorý uviedol, že odovzdal asistentke pána Mrenicu najprv hotovosť 600 000,- Sk a potom opätovne hotovosť 600 000, - Sk, spolu teda zaplatil 1 200 000, Sk. Následne bol potom vedený ako vlastník. Tieto skutočnosti vyplývajú z toho, že Okresný súd v Galante svojim uznesením 8Er 2748/2000-145 schválil rozvrh výťažku z dražby nehnuteľností a následne toto rozhodnutie Okresného súdu Galanta potvrdil uznesením aj Krajský súd Trnava 24CoE 15/2012-242 zo dňa 20. 2. 2013. Pokiaľ by tieto finančné prostriedky neboli zložené na účet súdneho exekútora tak by Okresný súd Galanta ako aj Krajský súd Trnava takýto rozsudok výťažku nebol schválil. Existencia škody v tomto konaní teda preukázaná je a je vyčíslená v sume 33 197,96 Eur, t.j. suma, ktorá mala byť v rámci exekúcie vyplatená žalobcovi ako oprávnenému. Keďže táto suma žalobcovi vyplatená nebola, ide o zmenšenie jeho majetku v dôsledku neprikázania tejto sumy podľa schváleného rozvrhu v zákonom stanovenej lehote. 23. Za tretie príčinná súvislosť medzi porušením právnej povinnosti, resp. právne relevantnou udalosťou, spôsobujúcou škodu a nepriaznivých následkov, teda ujmu, (škodou). Tak, ako súd už vyššie uviedol podľa jeho názoru súdny exekútor JUDr. Dušan Mrenica porušil svoju povinnosť, keď v zákonom stanovenej lehote nevyplatil žalobcovi ako oprávnenému v rámci exekúcie získané finančné prostriedky s tým, že podľa právoplatného uznesenia o schválení rozvrhu výťažku z dražby nehnuteľností mal súdny exekútor vyplatiť žalobcovi ako oprávnenému sumu 33 197,96 Eur. Práve v príčinnej súvislosti s takýmto konaním (nekonaním) súdneho exekútora došlo k nepriaznivým následkom, teda k ujme (škode) na strane žalobcu, keďže sa zmenšil jeho majetok tým, že uvedené finančné prostriedky v sume 33 197,96 Eur nezískal. Je zrejme, že v tomto prípade JUDr. Dušan Mrenica vystupoval ako súdny exekútor, na ktorého je treba hľadieť ako na orgán, ktorému je zverený výkon verejnej moci v rozsahu ustanovenom zákonom a to exekučným poriadkom. Z ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z. možno vyvodíť, že za škodu, spôsobenú súdnym exekútorom pri výkone exekučnej činnosti vykonávanej z poverenia súdu podľa osobitného predpisu (činnosti, uvedené v ustanoveniach § 29-194 Exekučného poriadku) zodpovedá vedľa štátu (s následným právom regresu) rovnako sám exekútor a to za podmienok, uvedených v § 33 ods. 1 Exekučného poriadku. Súd je teda toho názoru, že žalovaný je v spore pasívne legitimovaný a preto súd zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi celú žalovanú istinu 33 197,96 Eur ako náhradu skutočnej škody. 24. Pokiaľ nakoniec právny zástupca žalovanej strany namietal tú skutočnosť, že v priebehu konania bola prijatá novela č. 2/2017 Zb. zákonov, ktorou sa novelizoval exekučný poriadok a tu poukázal na ustanovenie § 31 Exekučného poriadku, kde sa uvádza vzájomný vzťah konkurencie náhrady škody a zodpovednosti samotného exekútora, resp. poisťovateľa a v zmysle zásad tzv. nepravej spätnej retroaktivity je na posúdenie tejto veci prípustné, aby súd prvej inštancie vychádzal zo znenia § 31 tejto novely. Súd pripúšťa, že vo výnimočných prípadoch je prípustná aj tzv. nepravá spätná retroaktivita, čo nakoniec pripustil vo svojom uznesení už aj Najvyšší súd SR. Súd má však za to, že na základe princípu retroaktivity nesmie dôjsť k zhoršeniu alebo k zrušeniu nadobudnutých práv. Môže dôjsť iba k ich zlepšeniu. V čase, keď bola podávaná táto žaloba a

to dňa 7. 4. 2015, uvedené ustanovenie novely 2/2017 Zb. zákonov ešte neexistovalo. Súd preto vychádza z ustanovení zákona, platného a účinného v čase podania žaloby. Súd tu poukazuje na nález Ústavného súdu 36/1995, že ten, kto konal v dôvere v platný a účinný zákon nemôže byť vo svojej dôvere k nemu sklamaný. V čase podania žaloby žalobca splnil všetky zákonom stanovené podmienky, pre úspešné domáhanie sa nároku na náhradu škody, voči štátu, pričom prijatá novela 2/2017 Z.z. predpokladá ďalšiu podmienku, ktorú už žalobca aktuálne ani nemôže splniť. Podľa názoru súdu prijaté znenie novely v ustanovení § 31 môže platiť len na prípady žalôb, podaných po účinnosti uvedenej novely. 25. Podľa § 517 ods. 1, veta prvá a ods. 2 Občianskeho zákonníka, dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní je v omeškaní. Ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis. 26. Podľa § 3 Nariadenie vlády SR č. 87/1995 Z.z. výška úrokov z omeškania je o 5 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba ECB, platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu. 27. Vykonaným dokazovaním mal súd za preukázané, že žalovaný sa dostal do omeškania so zaplatením žalovanej sumy 33 197,96 Eur a z tohto dôvodu súd zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi z uvedenej istiny aj úroky z omeškania a to vo výške 5,05 % ročne. V rozhodnom čase bola základná úroková sadzba ECB vo výške 0,05 % a o 5 percentuálnych bodov viac predstavuje výšku 5,05 %. Súd zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi úroky z omeškania od 24. 2. 2015 do zaplatenia, nakoľko oznámenie žalovaného pre žalobcu o výsledku predbežné prerokovania nároku na náhradu škody, ktoré žalovaný posúdil ako nedôvodné bolo žalobcovi doručené dňa 23. 2. 2015. Odo dňa nasledujúceho je teda žalovaný v omeškaní s úhradou žalovanej istiny.“

1.2. O trovách konania rozhodol súd podľa § 255 CSP a žalobcovi, ktorý mal v konaní úspech, priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalovanej rozsudkom z 27. mája 2020 sp. zn. 13Co/169/2019 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny a žalobcovi priznal voči žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

2.1. Odvolací súd skonštatoval, že v konaní súdu prvej inštancie nezistil vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok. Z dôvodu, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný, pri posudzovaní veci sa zaoberal len námietkami žalovaného uvedenými v odvolaní a procesným postupom okresného súdu, ktorý predchádzal vydaniu napadnutého rozsudku z hľadiska, či došlo k vadám, ktoré mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Odvolanie žalovaného nepoukazuje na žiadne také dôvody, ktoré by podmieňovali zmenu rozhodnutia.

2.2. Na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolací súd, vzhľadom na odvolacie dôvody uviedol: ... „, súd prvej inštancie v súlade s § 215 CSP rozhodol na základe zisteného skutkového stavu, skutkový stav subsumoval pod správnu normu hmotného práva, ktorú správne interpretoval. 33. Odvolateľ v odvolaní namietal nesprávnosť rozhodnutia, z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), f), a h) CSP. Mal za to, že postupom exekútorov nedošlo k porušeniu ust. § 165 ods. 1 Exekučného poriadku, súd dospel k zmätočnému záveru, súd sa vôbec nevyssporiadal s existenciou žalobcom tvrdeného nesprávneho úradného postupu, hoci žalovaná v konaní v rámci procesnej obrany zdôvodnila, prečo podľa jej názoru nedošlo k nesprávne úradnému postupu, čo napĺňa prvky arbitrárnosti. Pokiaľ ide o škodu odvolateľ namietal záver súdu, že škoda vznikla, uviedol, že nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom od štátu by mohol žalobca úspešne uplatniť iba vtedy, ak by preukázal, že sa bezúspešne domáhal v súdnom konaní vydania bezdôvodného obohatenia, čo žalobca nepreukázal, a teda nie je daný základný predpoklad zodpovednosti štátu za škodu. Úmrtie JUDr. Mrenicu dňa 07.02.2016 a následné dedičské konanie je irelevantné. Súd vôbec neposudzoval argumentáciu žalovanej, pričom sa odklonil od existujúcej judikatúry, čo neodôvodnil. Odvolateľ tiež namietal, že súd prvej inštancie mal na vec aplikovať zákon č. 2/2017 Z.z., nepravá spätná retroaktivita je podľa neho v danom prípade prípustná, pokiaľ ide o právnu úpravu zodpovednosti exekútora za škodu vzniknutú pred jeho účinnosťou, t.j. 01.04.2017. 34. Odvolací súd na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie udáva, že žalobca uplatnil proti žalovanému nárok na náhradu škody v súvislosti s nesprávnym úradným postupom exekútora na súde dňa 07.04.2015, pričom k nesprávne úradnému postupu došlo 10.12.2013. Námietka žalovaného, že súd mal nárok posudzovať podľa § 31 zákon č. 2/2017 Z.z.,

účinného od 01.04.2017, pokiaľ ide o podmienky uplatnenia nároku voči žalovanému nie je dôvodná. K uvedenej námietke odvolateľa, že súd prvej inštancie mal na danú vec aplikovať ustanovenie § 31 zák. č. 233/1995 Z.z. účinného od 1.4.2017, nakoľko nepravá spätná retroaktívita je v danom prípade prípustná odvolací súd udáva, že ustanovenie § 31 účinné od 1.4.2017 upravilo podmienky pre uplatnenie zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú súdnym exekútorom, zo znenia ustanovenia vyplýva, že zodpovednosť štátu je daná až vtedy, keď poškodený subjekt spoľahlivo preukáže, že jeho nárok nebolo možné uspokojiť z majetku poisťovateľa alebo exekútora. Novou právnou úpravou ako to vyplýva z dôvodovej správy boli stanovené pravidlá pre uplatnenie nároku poškodeného na náhradu škody. Náhradu škody, za ktorej vznik zodpovedá exekútor a ktorú má podľa poisťovej zmluvy platiť poisťovateľ, uhrádza poisťovateľ (tzn. poisťovňa, s ktorou má súdny exekútor uzatvorenú poisťovnú zmluvu o poistení zodpovednosti za škodu podľa § 12 ods. 2 Exekučného poriadku) priamo poškodenému, pričom poškodený si môže uplatniť právo na náhradu škody priamo od tohto poisťovateľa, pričom štát zodpovedá za škodu spôsobenú exekútorom len vtedy, ak túto nebolo možné uspokojiť. V prechodných ustanoveniach zákonodarca neupravil účinky zmeny zákona. Z obsahu spisu je zrejmé, že žalobca podal žalobu na súd dňa 07.04.2015 t.j. v čase predchádzajúcej právnej úpravy. Retroaktívita je v práve spätná pôsobnosť právnych predpisov do minulosti. Zákaz retroaktivity je jeden zo základných právnych princípov demokratickej spoločnosti zaručujúci právnu istotu. Napriek tomu, že neskoršia norma má vplyv na právne vzťahy založené v minulosti skoršou právnou normou, tento vplyv sa uskutočňuje až od vzniku účinnosti neskoršej normy. Všeobecne je prijatý názor, že plnenie právnej povinnosti sa musí uskutočňovať na základe práva platného v čase, kedy dochádza k plneniu danej právnej povinnosti. Obdobne to platí aj pre spôsob uplatňovania nárokov, ku ktorému musí dôjsť na základe práva platného v čase, kedy sa uskutočňuje realizácia nároku. Pri nepravnej retroaktívite daný zákon, resp. právny predpis nezasahuje do minulosti. Príslušné práva a povinnosti, ktoré subjekty nadobudli na základne konkrétnych právnych skutočností, zostávajú týmto subjektom priznané, avšak môže dôjsť k ich zmene novou právnou úpravou. Na základe princípu retroaktivity nesmie dôjsť k zrušeniu alebo zhoršeniu ochrany nadobudnutých práv. Môže dôjsť iba k ich zlepšeniu pro futuro, ktoré sa môže uskutočniť priznaním účinnejších garancií. Ku strate právnej ochrany by mohlo dôjsť vtedy, ak by sa preukázateľne potvrdilo, že dané práva boli nadobudnuté v rozpore s dobrými mravmi a medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Ochrana nadobudnutých práv, ako aj zásahy do týchto práv sú úzko späté s nepravou retroaktivitou. Pri nepravnej retroaktívite nemožno hovoriť o spätnej účinnosti v pravom zmysle slova. Pokiaľ došlo k zmene v právnej úprave, musia byť subjektívne práva a povinnosti, vznikajúce z právnych vzťahov, posudzované podľa práva účinného v čase ich vzniku. 35. Vzhľadom na vyššie uvedené správne súd prvej inštancie posudzoval uplatnený nárok žalobcom, podľa toho, či v čase uplatnenia nároku žalobcom na súd uplatnil žalobca tento nárok dôvodne. Otázka zodpovednosti exekútora v exekučnom konaní bola riešená v súdnej praxi do účinnosti zák. č. 2/2017 Z.z. Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci a/ nezákonným rozhodnutím, b/ nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, c/ rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo d/ nesprávnym úradným postupom. Zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť (ods. 2). Podľa § 4 ods. 1 písm. a/ bod 3. zákona č. 514/2003 Z.z. vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak škodu spôsobil súdny exekútor pri výkone exekučnej činnosti vykonávanej z poverenia súdu podľa osobitného predpisu. Zároveň podľa § 33 ods. 1 Exekučného poriadku (účinného v čase uplatnenia nároku na súde), ak osobitný zákon neustanovuje inak, exekútor zodpovedá za škodu tomu, komu ju spôsobil on alebo jeho zamestnanec v súvislosti s činnosťou podľa tohto zákona. Pokiaľ ide o vzájomný vzťah medzi zodpovednosťou exekútora podľa § 33 ods. 1 Exekučného poriadku a zodpovednosťou štátu podľa zákona č. 514/2003 Z.z. treba uviesť, že zodpovednosť exekútora za škodu pri výkone funkcie exekútora je širšia ako podľa zákona č. 514/2003 Z.z. (porovnaj napr. II. ÚS 165/2012, IV. ÚS 607/2013). Exekučný poriadok ani zákon č. 514/2003 Z.z. priamo nestanoval prioritu alebo výlučnosť zodpovednosti za škodu podľa niektorého z nich; obe zodpovednosti stáli vedľa seba. Z dikcie ustanovení možno vyvodiť, že za škodu spôsobenú exekútorom pri výkone exekučnej činnosti vykonávanej z poverenia súdu podľa osobitného predpisu zodpovedal vedľa štátu (s následným právom regresu) rovnako sám exekútor, a to za podmienok uvedených v § 33

ods. 1 Exekučného poriadku (tj. EP účinného v čase podania žaloby) (podobne II. ÚS 289/2008). Z uvedeného teda vyplývalo, že záviselo výlučne na rozhodnutí poškodeného, či uplatnil náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. alebo či predmetný nárok uplatňoval priamo od exekútora podľa § 33 ods. 1 Exekučného poriadku (NS SR 3 Cdo 75/2015). Odvolací súd poukazuje na to, že uvedené posúdenie vzájomného vzťahu medzi zodpovednosťou exekútora podľa § 33 ods. 1 Exekučného poriadku a zodpovednosťou štátu podľa zákona č. 514/2003 Z.z. bolo pre rozhodnutie nevyhnutné, nakoľko bolo potrebné aj z hľadiska uvedeného vyriešiť otázku pasívnej legitímácie. Na základe uvedeného je zrejmé, že žalobca mohol v čase podania žaloby uplatniť nárok na náhradu škody (za splnenia ostatných predpokladov) voči žalovanému. 36. V ďalšom sa súd prvej inštancie zaoberal jednotlivými predpokladmi vzniku zodpovednosti za škodu - nesprávnym úradným postupom, vznikom škody, jej výškou a príčinnou súvislosťou. 37. Podľa ustanovenia § 9 ods. 1, 2 zák. č. 514/2003 Z. z., štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb. Právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda. Za nesprávny úradný postup možno vo všeobecnosti považovať porušovanie pravidiel, ktoré sú predpísané právnymi normami pre činnosť príslušných orgánov verejnej moci, ktorá je v rozpore so zákonom, resp. s jeho konkrétnym ustanovením. Ide teda o stav, kedy príslušný orgán verejnej moci pri svojej činnosti porušuje svoje povinnosti, ktoré pre neho ustanovuje právny predpis. Nesprávnym úradným postupom je každý postup orgánu verejnej moci, ktorý pri výkone verejnej moci postupuje v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi alebo v rozpore so zásadami výkonu verejnej moci a základnými právnymi princípmi. 38. Z obsahu žaloby je zrejmé, že žalobca si uplatnil nárok na náhradu škody, ktorá mu bola spôsobená nesprávnym úradným postupom v exekučnom konaní, tým, že mu v lehote 7 dní od právoplatnosti rozhodnutia o schválení rozvrhu výťažku z dražby nehnuteľnosti, t.j. do 10.12.2013 súdny exekútor nepoukázal túto sumu, pričom z vyjadrení exekútora je jej poukázanie vylúčené. Okresný súd zistil, že súdny exekútor JUDr. Dušan Mrenica finančné prostriedky získal, avšak oprávnenému, teda žalobcovi v exekučnom konaní neboli vyplatené, zistil, že došlo k porušeniu zákona a to exekučného poriadku, konkrétne § 165 ods. 1, podľa ktorého po schválení rozvrhu výťažku a po úplnom zaplatení najvyššieho podania poukáže exekútor do 7 dní oprávneným osobám prikázané sumy s výnimkou nárokov, o ktorých prebieha konanie o zapretie prihlásenej pohľadávky. V tomto prípade je zrejmé, že finančné prostriedky oprávnenému v zákonom stanovenej lehote vyplatené neboli a teda sa jedná o nesprávny úradný postup v exekučnom konaní. Pokiaľ odvolateľ namietal, že ani jeden z exekútorov JUDr. Mrenica a ani Mgr. Somík sa nedopustili žalobcom namietaného nesprávneho úradného postupu (pôvodný súdny exekútor JUDr. Mrenica nemohol porušiť ust. § 165 ods. 1 EP, keďže ku dňu schválenia rozvrhu výťažku už súdnym exekútorom nebol a exekútor Mgr. Somík, ako náhradný súdny exekútor nemohol porušiť ust. § 165 ods. 1 EP, keďže po prevzatí exekútorského úradu sa na účtoch nenachádzali žiadne finančné prostriedky) a poukazoval na to, že nesprávny úradný postup pôvodného súdneho exekútora JUDr. Mrenicu by mohol byť spojený výlučne s jeho postupom pri odovzdávaní exekučnej agendy náhradnému súdnemu exekútorovi Mgr. Somíkovi v intenciách § 16a a § 16b EP, odvolací súd uvádza, že v konaní bolo nesporne preukázané, že oprávnenému v exekučnom konaní exekútor po schválení rozvrhu výťažku a po úplnom zaplatení najvyššieho podania nepoukázal do 7 dní prikázanú sumu, tj. 33.197,96 Eur a bolo mu uvedené, že uvedenú sumu mu nemožno poukázať a ani mu nebola poukázaná, takýto postup v exekučnom konaní je v rozpore s príslušnými ustanoveniami zák. č. 233/1995 Z.z., ide jednoznačne o nesprávny úradný postup. Námietky odvolateľa, nespôsobujú vecnú nesprávnosť rozhodnutia. Odvolací súd zdôrazňuje, že exekučné konanie je uceleným jedným konaním upraveným zák. č. 233/1995 Z.z., kde exekútor podľa § 2 ods. 1 Exekučného poriadku je štátom určenou a splnomocnenou osobou na vykonávanie núteného výkonu exekučných titulov. Aj po zmene exekútora treba zachovať postup upravený v § 165 ods. 1 EP. Ak sa v exekučnom konaní nepostupovalo v súlade s citovaným ustanovením, nemožno dospieť k inému záveru ako, že došlo k nesprávnemu úradnému postupu. Rozhodujúcim kritériom zákonnosti konania vedeného orgánom verejnej moci je výsledok tohto konania (NS SR 3 MCdo 194/2010). Účelom exekučného konania je vymôcť peňažné prostriedky v prospech oprávneného od povinného a účel zákona by bol naplnený vtedy, ak by došlo k správne-

úradnému postupu vyjadrenému v § 165 ods. 1 EP, a teda poukázaním výťažku v stanovenej lehote oprávnenému. K dosiahnutiu účelu sledovaného § 165 ods. 1 EP teda nedošlo. Ak v priebehu exekučného konania dôjde k zmene exekútora alebo k zániku funkcie exekútora, nemožno touto skutočnosťou dôjsť k zmareniu účelu tohto exekučného konania. Pre rozhodnutie vo vzťahu k nároku uplatneného žalobcom je rozhodujúci nesprávny postup v exekučnom konaní upravený § 165 ods. 1 EP, keďže išlo o úpravu postupu vo vzťahu k oprávnenému, tj. žalobcovi. To, že súdny exekútor JUDr. Mrenica porušil viacero ustanovení Exekučného poriadku (§ 16a a § 16b EP, tak ako tvrdí žalovaný, t.j. ustanovenia o postupe pri odovzdávaní agendy exekútora) nemá vplyv na vecnú správnosť rozhodnutia, postup v exekučnom konaní vo vzťahu k žalobcovi bol nesprávny práve porušením § 165 ods. 1 EP. Podľa odvolacieho súdu vzhľadom na vyššie uvedené došlo k nesprávnemu úradnému postupu v exekučnom konaní, tak ako to vyplýva zo skutkových tvrdení žalobcu. 39. Odvolateľ v odvolaní namietal, že žalobcovi nárok na náhradu škody nevznikol, keďže žalobca nepreukázal, že sa bezúspešne domáhal v súdnom konaní vydania bezdôvodného obohatenia, nepreukázal, že nemohol dosiahnuť uspokojenie svojej pohľadávky z titulu bezdôvodného obohatenia voči tomu, kto tento prospech získal, zároveň zdôraznil, že sa nestotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že žalobca vzhľadom na úmrtie bývalého súdneho exekútora si nemôže uplatniť svoje právo z titulu bezdôvodného obohatenia voči pôvodnému súdному exekútorovi, ani voči jeho právnym nástupcom, keďže dedičské konanie bolo zastavené pre jeho nemajetnosť. Podľa odvolateľa je zrejmé, že súd prvej inštancie vôbec neposudzoval dôvodnosť argumentácie žalovaného a nezohľadnil judikáciu, na ktorú odkazoval. 40. K týmto námietkam odvolateľa odvolací súd udáva, že okresný súd v odôvodnení rozhodnutia v súvislosti s existenciou škody u žalobcu, uviedol, že žalovaná strana namietala, že žalobcovi nemohla vzniknúť škoda, pokiaľ má žalobca nárok z titulu bezdôvodného obohatenia voči exekútorovi podľa § 451 Občianskeho zákonníka, s týmto sa okresný súd vysporiadal tak, že považoval za dôležité pre vyriešenie tejto otázky posúdenie, či ide o právny vzťah súkromno-právny alebo verejno-právny. V danom prípade žalobca svoj nárok na náhradu škody vyvodzoval zo skutkových okolností, kedy nesprávnym úradným postupom exekútora v exekučnom konaní malo dôjsť k skutočnosti, že jemu ako oprávnenému neboli vyplatené finančné prostriedky, ktoré boli získané v exekučnom konaní na základe dražby. Uvedené sa teda netýka niektorých z typických súkromných oblastí života fyzickej osoby alebo právnickej osoby a nevyplýva zo súkromného práva. Ide tu o verejno-právny vzťah sledujúci zabezpečenie funkcie štátu, v rámci ktorého účastníci nemali autonómne a rovnoprávne postavenie charakteristické pre právne vzťahy založené na súkromnom práve. Vzhľadom na povahu vzťahu vznikajúceho medzi oprávneným, ako účastníkom exekučného konania a súdnym exekútorom vykonávajúcim exekučnú činnosť okresný súd uzavrel, že nemôže dôjsť na strane súdneho exekútora k bezdôvodnému obohateniu v zmysle § 451 Občianskeho zákonníka tým, že exekútor si nespĺnil svoje povinnosti a oprávnenému z exekúcie nevyplatil prostriedky, získané od povinného v exekučnom konaní. Vzhľadom na uvedený záver súdu prvej inštancie nebol potom dôvod sa v odôvodnení rozhodnutia zaoberať otázkou konkurencie nároku na bezdôvodné obohatenie a nároku na náhradu škody. To, že ide o verejnoprávny vzťah, nie je súdnou praxou spochybnené, a nespochybnil to ani odvolateľ (napr. NS SR 6 M Cdo 4/2011). Okresný súd navyše v súvislosti s existenciou škody na strane žalobcu posudzoval konkrétne skutkové okolnosti, poukázal aj na to, že bývalý súdny exekútor JUDr. Dušan Mrenica zomrel X. X. XXXX, žalobca si teda v žiadnom prípade nemôže uplatniť svoje práva z titulu bezdôvodného obohatenia voči pôvodnému súdному exekútorovi, a to ani voči jeho právnym nástupcom, pretože z uznesenia Okresného súdu Zvolen po poručiteľovi JUDr. Dušanovi Mrenicovi 8D 18/2016-286 vyplýva, že dedičské konanie bolo zastavené pre nemajetnosť. Žalobca by bol v konaní neúspešný vzhľadom na to, že pôvodný exekútor zomrel a nezanechal majetok. Námietka žalovaného, že žalobcovi nevznikla škoda, keďže mal možnosť domáhať sa vydania bezdôvodného obohatenia sa javí ako príliš formalistický výklad práva. Možnosť domáhať sa vydania bezdôvodného obohatenia, avšak zjavne bez reálnej možnosti uspokojenia nároku, nemôže vylúčiť objektívnu zodpovednosť štátu podľa zák. č. 514/2003 Z.z., s odôvodnením, že škoda zatiaľ nevznikla, keď je zrejmé, že nárok žalobcu aj keby ho uplatnil by nebol uspokojený (III. ÚS 497/2011). Za situácie, kedy je z okolností prípadu zrejmé, že žalobca by nemohol uspieť, môže súd rozhodujúci v spore o náhradu škody sám ako otázku predbežnú riešiť úspešnosť žaloby a uspokojenie nároku, bez toho aby musel poškodený viesť samostatný súdny spor (NS ČR 25 Cdo 2091/2008). Vzhľadom na konkrétne skutkové okolnosti je zrejmé, že žalobcovi škoda vznikla. Uvedený záver nie je v rozpore s judikatúrou súdov, na ktorú poukazoval žalovaný v konaní. 41. Vzhľadom na vyššie uvedené

odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil, a to aj v závislom výroku o náhrade trov konania. Súd prvej inštancie rozhodol o trovách konania podľa správneho ustanovenia zákona a toto vzhľadom na plný úspech žalobcu aj správne aplikoval. Pokiaľ ide o námietku žalovaného uvedenú v odvolaní, ktorou namietal, že súd prvej inštancie opomenul rozhodnúť o trovách konania predchádzajúceho odvolania, pričom v danom odvolacom konaní bol žalovaný plne úspešný (došlo k zrušeniu rozhodnutia okresného súdu), odvolací súd udáva, že v súlade s § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania proti protistrane podľa pomeru úspechu vo veci, vzhľadom na rozhodnutie súdu prvej inštancie, výsledkom ktorého bol plný úspech žalobcu, mohol súd rozhodnúť len tak, že priznal plnú náhradu trov konania žalobcovi, žalovaná strana nebola úspešná v konečnom rozhodnutí, a preto jej nemohol byť priznaný nárok na náhradu trov konania. 42. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Žalobca bol v odvolacom konaní v plnom rozsahu úspešný a preto mu vzniklo proti žalovanej strane právo na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.“

3. Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu podala žalovaná dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP s tým, že dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená. Navrhla, aby dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil, vec vrátil tomuto súdu na ďalšie konanie a do rozhodnutia o dovolaní odložil vykonateľnosť rozhodnutia odvolacieho súdu.

3.1. K dovolaciemu dôvodu v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ CSP dovolateľka v dovolaní tvrdí, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorou sa tento súd zaoberal (túto ale nesprávne právne posúdil), ktorú doposiaľ dovolací súd neriešil. V tomto kontexte sa rozhodla formulovať nasledujúcu právnu otázku: „Či povinnosť poukázať už vymožené peňažné prostriedky vyplývajúca z ustanovenia § 165 ods. 1 Exekučného poriadku, resp. z ďalších ustanovení Exekučného poriadku, prechádza na náhradného súdneho exekútora aj v prípade, ak po prevzatí exekútorského úradu od pôvodného súdneho exekútora sa na jeho účtoch nenachádzali žiadne finančné prostriedky určené na splnenie tejto povinnosti a náhradnému súdnemu exekútorovi nebola na tento účet vydaná ani žiadna finančná hotovosť, a to v kontexte eventuálnej zodpovednosti štátu za škodu v intenciách zákona č. 514/2003 Z.z. pri nevyplatení prostriedkov náhradným súdnym exekútorom.“

3.2. Podľa názoru dovolateľky v prípade kladnej odpovede na nastolenú právnu otázku nemôže vzniknúť zodpovednosť štátu za škodu podľa zákona 514/2003 Z.z., keďže aj uplynutím lehoty podľa § 165 ods. 1 Exekučného poriadku trvá povinnosť náhradného exekútora vyplatiť prostriedky v zmysle schváleného rozvrhu výťažku. Pokiaľ odvolací súd sa zaoberal aj parciálnou otázkou v podobe prechodu povinnosti vyplývajúcej z ustanovenia § 165 ods. 1 Exekučného poriadku na náhradného súdneho exekútora, dopustil sa nesprávneho právneho posúdenia veci, keď konštatoval automaticky vznik zodpovednosti za škodu.

3.3 V ďalšom dovolateľka reaguje na závery odvolacieho súdu (v bode 38 jeho odôvodnenia), uvádza v čom ich považuje za nesprávne a prezentuje názor, že pokiaľ trvá povinnosť náhradného exekútora nie je možné dospieť k záveru o zodpovednosti žalovanej za škodu. Žalobu mal odvolací súd zamietnuť. Odvolaciemu súdu vyčítala i neaplikáciu § 16 a §16a Exekučného poriadku zakladajúcich povinnosť náhradného súdneho exekútora „zabezpečiť výkon exekúcie v neukončených konaniach“, teda vyplatiť oprávneného po právoplatnosti rozvrh výťažku aj v prípade, ak pôvodný súdny exekútor nezanechal na účtoch žiadne peňažné prostriedky.

4. Žalobca nevyužil právo vyjadriť sa k dovolaniu žalovanej.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj len najvyšší súd) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), dospel k záveru, že argumentácia žalovanej opodstatňuje záver o prípustnosti, ale nie o dôvodnosti dovolania.

6. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok (nie „ďalšie odvolanie“) a dovolací súd nesmie byť

vnímaný ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu z akýchkoľvek hľadísk (viď napríklad rozhodnutia dovolacieho súdu sp. zn. 2Cdo/165/2017, 3Cdo/14/2017, 4Cdo/157/2017, 5Cdo/155/2016, 7Cdo/312/2018, 8Cdo/67/2017).

7. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (pozri napríklad rozhodnutia dovolacieho súdu sp. zn. 3Cdo/42/2017, 4Cdo/95/2017, 5Cdo/87/2017, 8Cdo/99/2017).

8. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená, musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je skôr reštriktívny výklad (pozri napríklad rozhodnutia dovolacieho súdu sp. zn. 1Cdo/26/2017, 2Cdo/154/2017, 3Cdo/42/2017, 5Cdo/12/2017, 7Cdo/163/2017, 8Cdo/73/2017).

9. Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je poskytnúť uplatňovanému právu súdnu ochranu, avšak len za predpokladu, že sú splnené procesné podmienky súdneho konania (viď napr. rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 80/09, II. ÚS 79/08, IV. ÚS 476/2012). Dovolací súd preto pristupuje k podanému dovolaniu tak, že najskôr skúma, či je procesne prípustné; k posúdeniu opodstatnenosti dovolania (t. j. posúdeniu, či je v ňom opodstatnene uplatnený dovolací dôvod) sa dovolací súd dostáva len v prípade prijatia záveru, že dovolanie je prípustné. Dovolanie je prípustné, ak jeho prípustnosť vyplýva z ustanovenia § 420 CSP alebo § 421 CSP. Dôvody zakladajúce prípustnosť dovolania treba dôsledne odlišovať od dôvodov, ktoré zakladajú opodstatnenosť dovolania. Opodstatnené (dôvodné) je také prípustné dovolanie, v ktorom je oprávnené uplatnený dovolací dôvod. Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). V prípade dovolania prípustného podľa § 420 CSP je dovolacím dôvodom procesná vada zmätočnosti uvedená v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP), v prípade dovolania, ktoré je prípustné podľa § 421 ods. 1 CSP, je dovolacím dôvodom nesprávne právne posúdenie veci (§ 432 ods. 1 CSP).

10. Dovolací súd považuje za potrebné tiež zdôrazniť aj to, že dovolacie konanie má od účinnosti Civilného sporového poriadku povahu typického „advokátskeho procesu“, a to nielen vzhľadom na znenie nového sporového poriadku. Spracovaniu dovolania a celkovej kvalite zastupovania dovolateľa musí advokát, dovolateľ, ktorý má vysokoškolské vzdelanie druhého stupňa, ale aj zamestnanec dovolateľa, ktorý je právnická osoba nevyhnutne venovať zvýšenú pozornosť. Dovolací proces je v porovnaní s predchádzajúcou právnou úpravou podstatne rigoróznejší a odborne náročnejší. Z hľadiska posúdenia prípustnosti dovolania je teda podstatné správne vymedzenie dovolacích dôvodov spôsobom upraveným v zákone (§ 431 až § 435 CSP), a to v nadväznosti na konkrétne, dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu. Pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania, nemožno dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu podrobiť vecnému preskúmaniu v dovolacom konaní.

11. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa dovolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

11.1. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho

posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

11.2. K posúdeniu dôvodnosti dovolania (či dovolateľom napadnuté rozhodnutie skutočne spočíva na nesprávnom právnom posúdení) môže dovolací súd pristúpiť len po prijatí záveru o prípustnosti dovolania. Právna úprava dovolacieho konania obsiahnutá v CSP (podobne ako predchádzajúca právna úprava, pozn.) dôsledne odlišuje prípustnosť a dôvodnosť dovolania.

11.3. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom. V neposlednom rade je dovolací súd viazaný aj skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP).

12. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnu (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že má ísť o otázkou riešenú odvolacím súdom a to buď o otázku hmotnoprávnu (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), alebo o procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení).

13. Dovolateľka zvolenou formuláciou právnej otázky hľadá odpoveď na situáciu, či na náhradného súdneho exekútora prechádza, po prevzatí exekútorského úradu od pôvodného súdneho exekútora, povinnosť poukázať oprávnenému peňažné prostriedky zo schváleného rozvrhu výťažku, ktoré od pôvodného súdneho exekútora neprevzal. Z formulovanej právnej otázky nevyplýva, aby dovolateľka spochybňovala povinnosť pôvodného exekútora, možno uviesť, že právna otázka predpokladá existenciu takej povinnosti, keď vychádza z predpokladu prevzatia úradu. Pokiaľ na túto otázku sama dovolateľka odpovedá v dovolaní kladne, dodáva, že za tejto situácie nevzniká zodpovednosť štátu. Rovnako kladne túto právnu otázku zodpovedal i odvolací súd (“Aj po zmene exekútora treba zachovať postup upravený v § 165 ods. 1 EP“) s konštatovaním, že vo vzťahu k oprávnenému v exekučnom konaní ide o nesprávny úradný postup súdneho exekútora [„Pokiaľ odvolateľ namietal, že ani jeden z exekútorov JUDr. Mrenica a ani Mgr. Somík sa nedopustili žalobcom namietaného nesprávneho úradného postupu (pôvodný súdny exekútor JUDr. Mrenica nemohol porušiť ust. § 165 ods. 1 EP, keďže ku dňu schválenia rozvrhu výťažku už súdnym exekútorom nebol a exekútor Mgr. Somík, ako náhradný súdny exekútor nemohol porušiť ust. § 165 ods. 1 EP, keďže po prevzatí exekútorského úradu sa na účtoch nenachádzali žiadne finančné prostriedky) a poukazoval na to, že nesprávny úradný postup pôvodného súdneho exekútora JUDr. Mrenicu by mohol byť spojený výlučne s jeho postupom pri odovzdávaní exekučnej agendy náhradnému súdnemu exekútorovi Mgr. Somíkovi v intenciách § 16a a § 16b EP, odvolací súd uvádza, že v konaní bolo nesporne preukázané, že oprávnenému v exekučnom konaní exekútor po schválení rozvrhu výťažku a po úplnom zaplatení najvyššieho podania nepoukázal do 7 dní prikázanú sumu, tj. 33.197,96 Eur a bolo mu uvedené, že uvedenú sumu mu nemožno poukázať a ani mu nebola poukázaná, takýto postup v exekučnom konaní je v rozpore s príslušnými ustanoveniami zák. č. 233/1995 Z.z., ide jednoznačne o nesprávny úradný postup ...“].

14. Dovolateľka formuláciou právnej otázky zaujíma i ďalší (nadväzujúci) právny názor, podľa neho nemožnosť vyplatenia prostriedkov náhradným súdnym exekútorom, pretože tieto nezískal ani nenašiel na účtoch pôvodného exekútora, nie je jeho nesprávnym úradným postupom a preto tu nevznikla zodpovednosť štátu.

15. Dovolateľka v podstate uvádza dôvod svojej exkulpácie, že zodpovednosť štátu za škodu zakladá zavinené konanie, čo v prípade náhradného súdneho exekútora absentuje; ten neprevzal a ani nedisponoval peňažnými prostriedkami získanými vykonanou exekúciou a preto ich nemal povinnosť vyplatiť oprávnenému.

16. Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti tohto zákona, pri výkone verejnej moci a/ nezákonným rozhodnutím, b/ nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, c/ rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o

väzbe, alebo d/ nesprávnym úradným postupom. Podľa ods. 2 tohto ustanovenia zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

16.1. Podľa § 9 ods. 1 citovaného zákona štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb. Podľa ods. 2 tohto ustanovenia právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

16.2. Exekútor je štátom určenou a splnomocnenou osobou na vykonanie núteného výkonu súdnych a iných rozhodnutí (teraz exekučných titulov). Z definície právneho postavenia súdneho exekútora podanej priamo Exekučným poriadkom vyplýva, že exekútor v exekučnom konaní vykonáva úlohy štátneho orgánu. Právne postavenie exekútora je ustanovené tak, že v rámci delby verejnej (štátnej) moci sa exekútor podieľa na realizácii základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Na súdneho exekútora vykonávajúceho exekučnú činnosť treba v zmysle uvedeného hľadieť ako na orgán, ktorému je zverený výkon verejnej (štátnej) moci v rozsahu ustanovenom zákonom, a to Exekučným poriadkom. Exekútor v exekučnom konaní vykonáva úlohy štátneho orgánu, ktorému je zverený výkon verejnej (štátnej) moci v rozsahu ustanovenom Exekučným poriadkom (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 3Cdo 58/2009 zdroj: Zo súdnej praxe č. 13/2010).

16.3. Podľa § 165 ods. 1 Exekučného poriadku, po schválení rozvrhu výťažku a po úplnom zaplatení najvyššieho podania poukáže exekútor do siedmich dní oprávneným osobám prikázané sumy s výnimkou nárokov, o ktorých prebieha konanie o zapretie prihlásenej pohľadávky.

17. V súlade s platnou právnou úpravou treba pre vznik nároku na náhradu škody preukázať existenciu základných predpokladov vzniku tejto zodpovednosti, samotná existencia škody ešte takúto zodpovednosť nezakladá. Nevyhnutnými predpokladmi vzniku zodpovednosti za škodu sú: a/ protiprávny úkon resp. škodová udalosť, b/ vznik škody, c/ príčinnú súvislosť (kauzálny nexus) medzi protiprávnym úkonom (škodovou udalosťou) a vznikom škody, d/ zavinenie. Zodpovednosť za škodu môže byť subjektívna alebo objektívna. Pri subjektívnej zodpovednosti za škodu treba na jej vznik splnenie všetkých uvedených predpokladov. Objektívna zodpovednosť v našich pomeroch opisuje často nie len zodpovednosť bez ohľadu na zavinenie (napr. § 2924 ObčZČR, § 421a ObčZSR), ale zvykne sa používať aj na označenie zodpovednosti bez ohľadu na protiprávnosť (tzv. Gefährdungshaftung napr. § 427 ObčZSR - pozri napr. MELZER, F. Corpus delicti aneb obrana úpravy deliktneho práva v návrhu občanského zákoníku. Bulletinu Advokacie. 2011, č. 3, str. 24 a nasl.). V prípade objektívnej zodpovednosti nie je podstatné, či zodpovedný subjekt vznik škody zavinil alebo nie. Zodpovednosť za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci je zákonom č. 514/2003 Z. z. koncipovaná ako zodpovednosť objektívna, čo znamená, že zo strany oprávneného subjektu (poškodeného) nie je potrebné preukazovať zavinenie vo forme úmyslu resp. nedbanlivosti, ale stačí preukázať, že škoda je výsledkom činnosti príslušného orgánu štátu (tzv. zodpovednosť za výsledok). Ústavným základom uvedenej zodpovednosti je čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (Každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom), vid' aj rozsudok Najvyšší súd Slovenskej republiky z 21. júna 2011 sp.zn. 2 Cdo 121/2010. Ak má byť štát skutočne považovaný za materiálny právny štát, musí niesť objektívnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov, ktorým štátne orgány alebo orgány verejnej moci priamo zasahujú do základných práv jednotlivca. Nemožno totiž prehliadnúť, že štát nemá slobodnú vôľu, ale je povinný striktné dodržiavať právo v jeho ideálnej (škodu nespôsobujúcej) interpretácii. A povinnosťou súdu je pri porušení práva a spôsobení škody jedincovi zo strany štátnej moci poskytnúť tomuto jednotlivcovi ochranu vrátane eventuálneho priznania náhrady spôsobenej škody (nález Ústavného súdu ČR z 8. decembra 2015, sp. zn. II ÚS 1955/15).

18. Predmetom daného konania je náhrada škody spôsobená orgánom verejnej moci jeho nesprávnym úradným postupom (§ 3 ods. 1 písm. d/ zákona č. 514/2003 Z.z.). I keď citovaný zákon pojem „nesprávny úradný postup“ orgánu verejnej moci výslovne nedefinuje, z pojmu možno vyvodíť, že ide o taký jeho úradný postup, ktorý má vadu, ktorá nie je v súlade s príslušnou právnou úpravou, ide teda o

úradný postup, pri ktorom dôjde k porušeniu pravidiel stanovených právnymi predpismi pre konanie orgánu verejnej moci alebo porušeniu poriadku, ktorý vyplýva z povahy, funkcie alebo cieľov tejto činnosti, teda o postup nezákonný. Skutočnosť, že ide o nesprávny úradný postup taktiež určuje fakt, že musí ísť o úradný postup priamo súvisiaci s výkonom právomocí orgánu verejnej moci. Nesprávnym úradným postupom nie sú len prípady, v ktorých orgán verejnej moci priamo koná (pri rozhodovacej činnosti) ale aj, ak poruší povinnosť urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote, prípadne ak je nečinnosť pri výkone verejnej moci, ak má zbytočné prietahy v konaní, alebo či spôsobí iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb. Pretože úradný postup nie je možné v právnom predpise upraviť do najmenších podrobností tak, aby zahrňal všetko, čo je potrebné pri výkone právomocí orgánu verejnej moci vykonať, treba správnosť úradného postupu posudzovať aj z hľadiska účelu, k dosiahnutiu ktorého postup orgánu verejnej moci smeruje (obdobne Najvyšší súd Slovenskej republiky sp.zn. 2 Cdo 121/2010). Objektívna zodpovednosť spojená s nesprávnym úradným postupom predpokladá porušenie pravidiel ustanovených právnymi predpismi pre postup orgánu verejnej moci pri jeho činnosti, čiže vady v spôsobe vedenia konania. Ide spravidla o postup (faktický zásah a nečinnosť), ktorý s rozhodovacou činnosťou bezprostredne nemusí súvisieť.

19. Interpretujúc vyššie uvedené závery dovolací súd uvádza, že zodpovednosť štátu v danom prípade stojí na objektívnej zodpovednosti, čo znamená, že štát zodpovedá za výsledok (za škodu, ktorá je dôsledkom protiprávneho stavu - protiprávnej udalosti), subjektívny prvok - zavinenie - u orgánov konajúcich v mene štátu sa nevyžaduje (nerozhoduje). Princíp objektívnej zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci je nevyhnutný, pretože je potrebné, aby sa vo vzťahu k poškodenému napravili všetky dôsledky porušenia zákona. Pri tomto druhu zodpovednosti za škodu je vylúčená možnosť liberácie, teda zbavenie sa objektívnej zodpovednosti za vzniknutú škodu v prípade preukázania niektorého zo zákona predpokladaného liberačného dôvodu. Vylúčená je i možnosť exkulpácie (t.j. zbavenie sa zodpovednosti vyvinením), napríklad zodpovednosti za škodu sa zbaví ten, kto preukáže, že škodu nezavinil. Zákon o zodpovednosti štátu takéto dôvody nepozná. Škoda ako následok protiprávneho stavu v danom prípade podľa záverov konajúcich súdov (odvolacieho i prvoinštančného) spočívala v nevyplatení oprávnenému v exekučnom konaní súdnym exekútorom po schválení rozvrhu výťažku a úplnom zaplatení najvyššieho podania do siedmich dní sumy 33.197,96 Eur. Protiprávny stav je výsledkom nesprávneho úradného postupu súdneho exekútora, ktorý nezodpovedá cieľu sledovanému ustanovením § 165 ods. 1 Exekučného poriadku (uspokojenie oprávneného na základe realizovanej exekúcie). Z pohľadu objektívnej zodpovednosti štátu za škodu nie je relevantná subjektívna stránka prípadu, teda najmä to, ktorý zo súdnych exekútorov (pôvodný, či náhradný) zavinil nesplnenie povinnosti súdneho exekútora v zmysle ustanovenia § 165 ods. 1 Exekučného poriadku, či táto povinnosť (ne)prešla z pôvodného na náhradného súdneho exekútora a prípadne, či niektorý zo súdnych exekútorov (ne)mohol splniť uloženú povinnosť a z akých dôvodov tak neučinil. Inak povedané, pre objektívnu zodpovednosť štátu v tomto prípade nie je podstatné, že náhradný súdny exekútor nemal k dispozícii vymožené peňažné prostriedky a tak nezavinil ich nevyplatenie oprávnenému v zmysle ustanovenia § 165 ods. 1 Exekučného poriadku. Právne závery v dovolaní napadnutom rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvej inštancie vychádzajúce z toho, že pre zodpovednosť štátu v danom prípade bola relevantná existencia protiprávneho stavu vyvolaná nesprávnym úradným postupom súdneho exekútora, čo viedlo k vzniku škody, sa dovolateľke podaným dovolaním nepodarilo spochybniť.

20. Dovolací súd preto považoval dovolanie žalovanej za procesne prípustné, nie však za dôvodné, preto ho v zmysle § 448 CSP zamietol.

21. Podľa § 444 ods. 1 CSP dovolací súd môže na návrh odložiť vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia, ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa. Dovolací súd nezistil splnenie podmienok pre odklad vykonateľnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia v zmysle § 444 ods. 1 CSP, a preto v súlade s ustálenou súdnou praxou o tom nevydal samostatné rozhodnutie (napr. 4Cdo/144/2019, 4Cdo/108/2019, 9Cdo 72/2020, 9Cdo 184/2020, 9Cdo 222/2021).

22. Žalobca bol v dovolacom konaní v plnom rozsahu úspešný (§ 255 ods. 1 CSP), preto mu voči neúspešnej žalovanej dovolací súd priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania (§ 453 ods. 1 CSP). O výške náhrady trov dovolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia dovolacieho súdu samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

23. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.